

Universitätsbibliothek Wuppertal

Demosthenis Et Aeschinis, Principum Græciæ Oratorum Opera

Demosthenes

Aureliae Allobrogum, 1607

Oratio funebris

Nutzungsrichtlinien Das dem PDF-Dokument zugrunde liegende Digitalisat kann unter Beachtung des Lizenz-/Rechtehinweises genutzt werden. Informationen zum Lizenz-/Rechtehinweis finden Sie in der Titelaufnahme unter dem untenstehenden URN.

Bei Nutzung des Digitalisats bitten wir um eine vollständige Quellenangabe, inklusive Nennung der Universitätsbibliothek Wuppertal als Quelle sowie einer Angabe des URN.

[urn:nbn:de:hbz:468-1-1565](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:468-1-1565)

καὶ τὸ μὲν τοῖς ὅπλοις ἀποδείξω ὄντας, ἴσως ἔχει περὶ φασιν· ἄλλοι δὲ τοῖς ἄλλοις, οἱ ποιοῦσι μὲν οὐδὲν, χροῖν δὲ ἀτέλεστον ἔχουσιν αὐτοῖς, τετελεσμένη μωρία. ἀλλὰ καὶ ὑμῶν αὐτῶν (εἰσὶ δὲ οὐκ ὀλίγοι) περὶ ἀγνοίαν ἔχει. αἱ δὲ ὡς περ εἰς ζυγῶν ἰσότητος ἀπέσειν ὅς ἀν' ἀξίως ἢ τῶν μὲν ταῦτα αὐτοῖς.

Το μὲν, ὡς ἄνδρες ἀθλιώται, πεπεικότα ἐμὸν ἔχειν πρὸς μὲν εἰπεῖν ἀνίστασθαι καὶ καλὸν καὶ περὶ σπικον εἶναι μοι δοκεῖ. τὸ δὲ μὴ βουλομένοις ἀκούειν βιάζεσθαι παντελῶς ἐγὼ γε ἀγρὸν ἠγοῦμαι εἶναι. οἴομαι δὲ, εἰ μὴ ἐθελήσῃτε μοι πείθεσθαι τήμερον καὶ τὰ βέλπετα μάλ- λον ὑμῶς ἐλέσθαι δυνήσεσθαι, καὶ τοῖς ἑστῶσι ἀναβαινόντων λόγους βραχέως ποιήσεν. τί οὐ συμβουλόως περὶ τὸν μὲν, ὡς ἄνδρες ἀθλιώται, περὶ αὐτῶν σκοπεῖτε τὸν πα- ριόντα λέγειν ἀξιοῦν. πολλὰ δὲ ἀλλὰ τις αὐτὸν ἐπέλθοι τὰ λόγους, ὅτι πολλὰ αὐτῶν εἴποι· ἀλλὰ τις, ἢ ὡς περ τούτων ἔνοιος, δεινῶν ὄντων. ἀλλ' εἰ μὲν ῥημάτων ἠκετε ἀ- κουσόμενοι ταῦτα λέγειν, ἀκούειν καὶ εἰ δὲ ἑστῶσιν ἑαυτὰ πα- ραιῶν τὰ περὶ γὰρ ὡς μάλιστα κέρεται ἀφελόντας ὅ- σοι λόγοι περὶ χάσιν ἔξαπατῶν ἐν ἡμῶν οὐδὲν τὸ λέγω. δούτερον δὲ, ὅτι πᾶσι ἴσως περὶ ἀξίως ἐστὶν περὶ τὸ τοῖς λόγοις ἐλάττω εἶναι, σιωπῶντας ἀκούειν. περὶ μὲν δὲ τὰ ταῦτα, ἢ ἐμὲνα συμφέρειν, καὶ πότερα δικαιότερα αὐτῶν ἐπι- λείψῃ ἢ πόλις οὐτ' εἰσὶ λόγοι πολλὰ μὴ βουλομένοις μά- τρω ἀδολεσχεῖν οὐτε πάλιν τις αὐτοῖς εἰπεῖν ἔχοι. ὡς δὲ καὶ δικαίον ἀκούειν, καὶ περὶ τὸν θόρυβον ἀποκρινέσθαι, καὶ λόγους ἐκ λόγου λέγειν, οὐδέ τις ὅς τις οὐχὶ δυνάται αὐτῶν. ὅτι τὸ θόρυβον οὐκ ἀπαλλάττει τὸν λόγον, ἀλλὰ καὶ περὶ ἑστῶν οὐδὲν εἰς χρεῖαν ἐπαναγκάζει ἀκούειν. ἢ ἡμῶν οὐδὲ μὴ γνώμη περὶ ὧν βουλοῦσθε, ἢ δὲ ὅτιν.

ΙΕΡΩΝΤΜΟΥ ΒΟΛΦΙΟΥ ΤΠΟ
ἔσις τῆς Δημοσθένει ὁμιλησόμενου ὁμι-
ταφίου λόγου.

Αθλιώται, οἱ τε λοιποὶ Ἕλληες, δημοσθένους συμβουλόσα-
νός καὶ περὶ ἀξίως ὁμιλησόμενου τῶν μακεδόνων βασιλέων πο-
λεμῶντες, μεγάλῃ περὶ χροῖν ἡμῶν ἡγήθησαν.
ἢ οὐδὲν ἔστιν ἀποδιδόντων ἀθλιώτερον ἀνακομιθέντων, καὶ δημοσθῆ, καὶ τὸ ἔδος, ἀποδομένων, ἐγκώμιον εἰς αὐτοὺς ἔρρεθῃ· τὸ μὲν τῶν χροῖν ἀποδιδόντων ἐνεκα, τοῖς τετελεσμένοις τὸ δὲ περὶ ἀξίως ἀ-
περὶ ἀξίως τῶν λοιπῶν εἰς τὸ ἀμυνέσθαι ὑπὸ τῆς πατρίδος ὅτι ἔρως
μάλιστα τὸ ποιοῦντων ἢ ἀθλιώτων, περὶ τὸ δὲ καὶ κείνο ὅτι ὅ, ὅτι
τε πᾶσι τῶν ὁμιλησόμενων καὶ ἀξίως καὶ κηποφῶντων, καὶ αὐτὸς
ἢ ἔσθ' ὁ λόγος συμβαλεῖν παρέχει, ὅτι οἱ γοῖες ἢ περὶ τῶν (εἰ πρὸς
ἀφ' ἑαυτῶν εἰσεσθῆναι περὶ τῶν) μέχρι τελεσθέντων, οἱ δὲ πᾶσι, ἕως αὐ-
τοῖς ἀνδρῶν δοκιμασθέντων, δημοσθῆς ἐπέφροντο, καὶ παντοίας ἐλάμβαν-
ον, τοῖς γενομένοις οὐδὲν οὐδὲν τῶν καὶ περὶ τῶν φανῶν αὐτοῖς τὸ ἀπο-
θνήσκον ὑπὸ τῆς πατρίδος ὅτι ἡ πάσης ἡμῶν ἢ πάντων φιλοστοργίας ἐμ-
περικειμένης τῶν αὐτῶν δὲ καὶ πᾶσι τῶν πολιτῶν ἀεργητούσης,
ὅτι καὶ πολλοὶ δεινῶν ἀποδιδόντων χάριν αὐτῶν, ἢ ἀπαυτεῖν παρ' αὐτῶν ἀφι-
εῖον, εἰ τις ἀγρὸν π' αὐτῶν ἐργάσσοιτο. ὅμως δ' ἔρως ὅτι τὸ πρῶ-
της καὶ ἀντιμυθίας τῶν πολλῶν ἀποβλέποντας, ἢ ὅτι τὰ λόγους τῶν
αὐτῶν ἀρχαῖα ἀπ' ἀδυνατοῦ, ὅτι οὐχ οἶον τε τῶν κρατίστων ἢ ἀν-
δρῶν κατ' ἀξίως ἐγκωμιάζειν ἀποδιδόντων τὸ ἀθλιώτων εἶναι.
ἔπειτα, ὅτι ἔχων τῶν ἰδίων κείνων ἀλλοῦσαν ἐπαυτεῖν δακρυζέτω
τῶν κοινῶν· καὶ τοῖς ἢ ἀθλιώτων ἐπὶ μακρότερον (ὅτι
ἢ τῶν ἀπὸ τῶν ἢ ἀποδείξω πᾶσι τὰ παρῶν ἢ ἔργων εἶναι)
πίφουκον. ὅτι καὶ τῶν παρ' ἰσοκράτη ἐλένης ἐγκωμιῶν περὶ ἀπο-
μειωσάμενοι πυγχαίοντες ἐνδύσασθαι, ὡς περὶ κείνων πρὸς ἀπο-
μειῶν, ὅτι περὶ τῶν ἀξίως τῶν ἀκρατῶν, τῶν πρὸς τῶν ἐπὶ τῶν
τε ἀνατρεφῆς, τῶν τὰ παιδικῶν ἢ γυμνασίων ἀελαμπελοῦσης.

At eosdem cum imperio esse perpetuo finatis. Ac quod ad eos quidem attinet qui versantur in rebus gerendis, excusationem fortassis habet. At tolerare ceteros, qui cum locum immunem occupent, ipsi prorsus nulla re occupantur, id extrema stultitia est. Quin & e vobis ipsi (estis autem haud pauci) alii sunt adducendi. Nam si tanquam stateram appenderitis: praeponderabit ipse, qui erit dignus in posterum magistratu.

L X V.

ET honestum & decorum esse mihi videtur, Athenienses, ut qui se utile aliquid reperisse putat, ad dicendum surgat: sed cogere inuitos ad audiendum, id ego prorsus esse turpe existimo. Spero autem, si mihi hodie auscultabitis, vos & id quod optimum est, rectius electuros, & suggestum confitentium sermones facturos esse breves. Quid igitur suadeo? Primum, Athenienses, ut de his ipsis quae in deliberatione sunt, prodeuntē quaeque dicere iubeatis. Multa enim alia complecti oratione possis, eaque dictu iucunda: si praesertim, ut istorum quidam, dicendo valeas. Quod si propter audienda verba conuenistis: ea tum audiri, tum dici debent. Sin de rerum delectu deliberaturi: moneo vos, ut ipsas res maximē nudas diiudicetis, repudiatis verbis omnibus, quae seducere possunt. Hoc igitur vnum est quod dico: aliter illud, quod fortasse quibusdam admirabile videatur, ut, si orationes minui velitis, cum silentio auscultetis. Nam de eo quidem quod aut haec aut illa conducant, aut quae quibus in Republica praeferranda sint, neque verba multa suppetunt, nisi quis frustra nugari velit: neque quisquam eadem inculcare denuo ausit. Iustum autem esse dicere, ut aliquis audiatur, & ad tumultum respondere, & sermonem ex sermone ferere: nemo est quin possit. Tumultuando igitur non liberamini orationibus: sed & superuacanea quaedam audire necesse habetis. Mea verò sententia de his rebus, de quibus deliberatis, haec est.

Nihil extra propositum dicendum: & omnes attentè audiendi.

ARGVMENTVM FVNEBRIS ORATIONIS per Hieronymum Vuolfium.

Athenienses, ceterique Graeci, Demosthenis impulsi consiliis, bellum Philippo regi Macedonum cum antulissent: magno ad Chaeroniam Bœotiae oppidū praelio superati sunt. Relatis igitur Athenas interfectorum ossibus, & publicè de more sepultis, habita est in eorum laudem oratio: cum ut defunctis gratia referretur, & propinquorum luctus leniretur: tum ut alij ciues ad patriam defendendam essent alacriores: laudabili sanè instituto. Accessit illud etiam, (quod ex Platonis Menexeno & Aeschini oratione in Ctesiphontem, & ex hac ipsa colligi potest) ut interfectorum parentes (si qui erant tenuiores) dum viuerent, & liberi usque ad virilem ætatem, publicè instituerentur & alerentur, & armis donarentur. Potuit igitur eis esse dulce & decorum pro patria mori, ut ait Horatius. Tametsi enim patria omnes omnium charitates complectitur, & ita de ciuibz meretur, ut ei gratia referenda potius sit, quam ab ea postulandum præmium, si quid in eam officij contuleris: tamen videmus præmiis & pœnis vulgus hominum moueri potissimum. Ordo orationis hic est. Exorditur ab ἀθλιώ- τῶν, non posse fortissimos viros pro merito celebrari. & laudat morem Athenensium. Deinde, quia priuatam interfectorum nobilitatem proferre non poterat, publicam eis muratur, & in laudibus Athenensium diutius (ut in stercilibus argumentis plura præter rem quam ad rem esse solent, id quod & in Isocratico Helenæ encomio annotauimus) immoratus, tanquam nouo exordio conciliatis sibi auditorum animis, occisos laudat ab educatione, quæ

δων τούτοις ἢ γηνοῖς γόνω τῷ πατρὶδος πολίτας εἶ. δε-
 κεί δὲ μοι κτῶ τοῖς κερταῖς οἷς ζῶσι ἀθροστοί, παρὴν-
 μῖν ποθέοις φανλῶα, χωρὶς τῆς μέγιστον οὐραγέτημ εἰς
 πάντας γῆρας δόμοιολογῶν μύθον σημεῖον ὑπάρχειν, τῆς μη-
 τέρα τῷ χωρῆν εἶ. τῆς ἡμετέρον ποροζόνων. πάντα γδ τὰ
 κηλῶντα ἀμα κτῶ φιλῶ τοῖς γηνομύθους ἀπ' αἰτῆς τῆς φύ-
 σεως φέρει. ὅπερ ἡδὲ ἡ χωρῆα πεπίνηα. τὰ μὲν οὐκ εἰς γέ-
 νος ἀνήκοντα, τοιαῦτα δὲ αἰώνως ὑπάρχει τοῖς τῆς ἢ τῆς
 ἀνδρῶν ποροζόνους. τὰ δὲ εἰς ἀνδρείαν κτῶ τὴν ἀλλῶ ἀρε-
 τῶν, πάντα μὲν κατῶν ἄλεον, φυλατῶν μῆκος, μὴ μῆκος
 ἀκαρεσῶν ἐγγυρηται τῶν λόγων. ὅτ' ἡ κατῶ εἰδοσι χρησιμα
 ἀναμνηστικῶν, κτῶ ἀπέροισ καλλίστα ἀκούστω, κτῶ ζῆ-
 λῶν, ἔχει πολλὰ, κτῶ μῆκος λόγων ἀλυπον ἔχοντα τῶντα
 ὅτ' ἡ κεφαλαίων εἰπεῖν πειρασμῶν. οἱ γδ τ' κτῶ τ' παρόντα
 χρονον γηνας ποροζόνου κτῶ πατέρες, κτῶ τὸ ὑπερῶ ἐπῶν τὰς
 ποροζογρίας ἔχοντες, αἷς ὑπὸ τῆς ἐν γῆρας γηνορίζοντα,
 ἡδῆκησαν μὲν οὐδένα πώποτε οὔτε ἔλλῶα, ἔτε βαρβα-
 ρῶν ἀλλ' ὑπὲρ ἡν αἰσῶν, ποροζ ἀπάσι τοῖς ἀλλοῖς, καλοῖς
 κατῶ τοῖς, κτῶ δῆκαροῖς τῶν εἶ. ἀμυνῶν κτῶ, πολλὰ κατῶ
 λαμπερῶ διεπορέτω. κτῶ γδ τ' ἀμαζόνων στρατὸν ἐλδόν-
 τα ἐκράσθησαν οὔτως, ὥς ἐξω φασιδος ἐκβαλεῖν. κτῶ τὸν
 δὲ μὲν πῦρ κτῶ τὸν ἀλλῶν πολλῶν γόλον, οὐ μόνον ἐν τ' οἰ-
 κείας, ἀλλὰ κτῶ τῶν ἀλλῶν ἐλλῶων χωρῆας ὀξήλησαν. εἰς
 εἰ. ποροζ ἡμῶν οἰκουῖτες ποροζ εἰσῶν πάντες οὐδ' ὑπέ-
 μιναι, οὔτ' ἡδῆ μῆθησαν καλοῖστω. Ὁ μὲν κατῶ τῶν ἡρε-
 κείους πατῶν, ὅς τοῖς ἀλλοῖς εἰσῶν. σωτήρες ὠμομάθη-
 σαν. κτῶ ἡ δὲ ἔλδον εἰς τῶν δὲ τ' γῶν ἰκέται, φῶζοντες ὀ-
 ροδέα. κτῶ ποροζ πᾶσι τούτοις, κτῶ πολλοῖς ἀλλοῖς κατῶ
 καλοῖς ἔργοις, τὰ τῶν κατῶ γηνομύθων νόμιμα οὐ ποροζ εἰδῶν ὑ-
 βριζοῖδρα. ὅτε τοῖς ἐπῶν τῶν εἶσῶν ἀνάγειν, κτῶ
 κτῶ μὲν οὐκ εἰς μύθοις ἀλλῶ γηνομύθων ἔργων, πολ-
 λα κατῶ ληπῶν, τούτων ἐπεμνήδῶν, ὠν ἔπῶν ἐκαστον δὲ
 γηνομῶν κτῶ πολλοῖς ἔχει λόγους, ὥς κατῶ τοῖς ἐμμέροισ
 κτῶ τοῖς τῶν ἀδῶ μύθων ποροζ, κτῶ πολλὰς τ' συγγραφεῶν,
 ὑποθέσεις τὰ ἐκείνων ἔργα τ' αὐτῶν μυσικῶν πεπεπῶν.
 ὅτ' ἡ τῆ μὲν ἀξία τῶν ἔργων οὐδὲν ὄσι τούτων ἐλάτῶ. τὰ
 δὲ ὑπομῶν τῶν τοῖς χρονοῖς ἔπῶν μῶν δὲ λόγῶν, οὐδὲ
 εἰς τ' ἡροσικῶν ἐπανῆ. τῶν ταῦτ' ἡδῆ λέξω. ἐκείνοι τ'
 ὅξ ἀπίσης τ' ἀσίας γόλον ἐλδόντα μόνου δις ἡμῶν πο-
 κτῶ τῶν γῶν, κατῶ τῶν εἶσῶν τῶν ἰδίῶν κινδῶων
 κοινῆς σωτηρίας πᾶσι τοῖς ἐλλῶσι αἰποὶ κατῶθησαν. κατῶ
 ποροζ εἶρη. κτῶ ὁ μέλλω λέξῶ ὑπ' ἀλλῶν ποροζ εἰδῶν
 ἢ μὴδὲ νῦν τ' δῆκαρο κτῶ καλοῖς ἔχοντες ἐπῶν τοῖς ἀλ-
 δρας ἐκείνοις σερηθῶν. ποροζ τῶν γδ ἀμείνοις τῶν ἐπῶν φοί-
 αν στρατῶν σαμῶν νομίζοντ' ἀπ' εἰκότως ὅσταν οἱ μὲν ὅξ
 ἀπίσης τ' ἐλλάδος ὄντες ἀριστοῖς δεῖ. ἔπῶ τ' ἀσίας ἐν χω-
 εἶον πολιορκουῖτες μέλις εἶλον. οὔτοι ἢ τὸν ἐν πᾶσις τ'
 ἡ πείρου γόλον ἐλδόντα μόνου, τὰ λῶ πάντα κατῶτραμ-
 μῶν, οὐ μόνον ἡμῶν τῶ. ἀλλὰ κατῶ πτωεῖαν, ὑπὸ ὠν
 τοῖς ἀλλοῖς ἡδῆκου, ἐπέθηκαν. ἐπ' εἰνῶν τὰς ἐν ἀπῶσις
 τοῖς ἐλλῶσι πλεονεξίας καλοῦντες, πάντας ὄσους συνέβη
 γῆρας κινδῶους ὑπέμιναι. ὅπου τὸ δῆκαρον εἶη τεταγ-
 μῶν, ἐν ταῦτα ποροζ ἡμῶντες εἰσῶν, εἰς εἰς τῶν νῦν
 ζῶσαν ἡλικίαν ὁ χρονος ποροζ γῆρας ἡμῶν. μὴδὲς ἢ ἡ γῆ-
 ὄσω με ὑπορουῶτα, ὅτ' ἡ γῆ ποροζ τούτων εἰπεῖν ἐκῶντος,
 ταῦτα τὰ ποροζ εἶντα ἀπῶθημῶν. εἰ γδ ἀπάντων ἀ-
 μνηστικῶν τῶν ὅτ' ἡ γῆ λέγειν ποροζ σαμῶν ἢ ἐκείνων
 ἀρετῆ πολλὰ, κατῶ κατῶ δῆκαρον εἰσῶν κατῶ ποροζ εἶρη,
 ἀρῶδον μὲν ὄσι δῆκαρον. ἀλλὰ ποροζ ἡμῶν τ' ἀρῶδίας ὅτ' ἡ
 τῶν ποροζ τοῖς ποροζοῖς μεγίστων μνηστικῶν, ὡς τῶν γῶν

A tur:hi verò germano patriæ partu ciues sint habendi. Ac, mea quidem sententia, illud etiã, q̄ fruges apud nos primos extiterunt, præterquã quod sũmum est in omnes beneficium, indubitabile signũ etiam est, terrã hanc genitricem esse maiorum nostrorũ. Sic .n. natura cõparatũ est, vt quæcunq̄ pariunt, eadẽ etiam victum & alimomiam `e se genitis suppeditent: id quod hæc regio fecit. Quæ igitur ad natales attinent, ea hi viri talia à maioribus ab omni æuo acceperunt. Quæ verò sunt fortitudinis, cæterarũque virtutũ ea quidẽ omnia referre super se deo: veritus ne mihi æquo prolixior nascatur oratio. Sed quæ & scientibus vtilia recordatu, & ignaris pulcherrima auditu, & vt admiratione plena sunt, sic prolixitate molestiam non patiunt: ea summatim perstringere conabor. Nã tẽporis atque ætatis huius maiores, & patres, & ij quorũ appellatiõ nes altius ascendũt, per quas in familiis agnoscuũt. nemini vnquam vel Barbaro vel Græco iniuriã fecerunt. Sed præter cæteras, hac quoque laude floruerunt, vt iidem & viri præstãtes & omniũ iustissimi haberẽtur: propulsanda autẽ vi, multa & præclara facinora ediderunt. Nã & Amazonũ exercitum huc progressum ita vicerunt, vt eum vltra Phasidẽ exterminaret: & Eumolpi multorũq; aliorũ exercit' nõ è sua modò, sed etiam cæterorũ Græcorũ ditioe profugarũt. Quos qui supra nos ad occidentẽ habitant, oēs nec sustinere, nec prohibere potuerunt. Quin & liberorũ Herculis, eius qui cæteris salutem dabat, seruatores nominati sũt: cum illi in hanc terram supplices, Euryltheum fugitantes, venissent: & præter hæc omnia, multa que alia & præclara facinora, iura defunctorum violari nõ fuerunt: cũ septem illos, qui in expeditione Thebana ceciderãt, humani, C. eon prohiberet. Ac eorum quæ à poetis decantata sunt, omiis plurimis, horum feci mentionem: quæ singula tam vberem, tã honestam dicendi materiã suppeditant, vt & abstracta numeris orationis artifices, & cationũ autores, & multi rerũ gestarũ scriptores, illorum factis ornandis, ingenia doctrinãque suam ostentarent. Quæ verò dignitate rerũ, nihilo illis deteriora, sed quia eorum memoria recentior est, nõdũ à Poetis occupata, nec in Heroi cum illum ordinẽ relata sunt: ea iã dicã. Illi igitur copias ex vniuersa Asia collectas, soli bis terra mãrique profugarunt, priuatĩque suis periculis cõmune Græcis omnibus salutẽ attulerunt. Quod verò iã dicã, quãquam id prius & ab aliis est expositũ, tamen ne nũc quidẽ iusta & conueniẽti laude fraudari viros illos decet. Qui quanto præstitisse Troiã oppugnatoribus iure putandi sint: ex eo apparet, q̄ illi è tota Græcia delecti optimates, decenniũ, vnã Asiæ vrbe obsessã, vix cæperunt: hi verò ex vniuerso Persarum regis imperio huc profectũ exercitum, qui cætera omnia prostrauerat, soli nõ modò repulerunt: sed iniuriarum etiam cæteris factarum pœnas ab eo exegerũt. Grassationibus item Græcorum inter se mutuis obsidentes, omnia que incidẽre pericula, subierunt: à qua parte ius & æquum staret, cũ illa se cõiungẽtes: donec ad hanc etatẽ series tẽporis nos perduxit. Nemo autẽ putet, me, quod nõ haberẽ quæ de singulis horum dici possent, has res gestas enumerasse. Nã vt ad orationem inueniendã omnium minimẽ sum paratus: illorũ tamen virtus ipsa, illustra multa suppeditat: quæ & in promptu sunt, & explicari facilẽ possunt. Sed mihi propositum est, nobilitatis rerũque maximarum facta mentionẽ, quã celerrimẽ

Occupatio ne prolixior rem narrationem excusat, no- uoq; exordio benevolentiam captat, difficultatem collatione exaggerat.

ΕΝΟΥΣ
ΙΟΣ.

coniungere orationem cum rebus horum gestis: ut quemadmodum illos eodem genere natura deinxit: ita etiam communibus à me laudibus celebratur. quod existimo, gratissimum etiam illis, ac potius utrisque esse futurum: si inter se nõ ipso tantum ortu, sed laudibus etiam, virtute sua ex æquo fruatur. Necesse autem est, ut antequam horum viroꝝ facinora commemoro, aliquid interponam orationi meæ, & ab eis, qui defunctis alieni, in funus prodierunt, benevolentiam petam. Nam si mihi id muneris esset datum, ut sepulturam vel magnificentia sumptuum, vel aliquo spectaculo equestrium gymnicoꝝrumve certaminũ adornarem: quod studiosius & liberalius ea instruxissem, eo magis functus esse viderer officio. Sed cum hæc mihi partes attributæ sint, ut hosce viros verbis ornem: nisi auditorum studia mihi suffragentur, vereor, ne quod maiorem adhibuero diligentiam, eo minus voti compos fiã. Nam & diuitiæ, & velocitas, & vires, & quæ sunt eius generis alia, vberes suis possessoribus fructus suppeditant: nec alienis adminiculis egêt, cum per se ipsa excellant in his, quibus adsunt: tamen si alius nemo velit. At lepos orationis, audientium etiam studia requirit. Quorũ ope, quantumvis ea mediocriter explicata fuerit: & gloriam conciliat, & gratiam adiungit. Sin iis destituitur: tamen si virtute excellat, fastidium tamen parit auditoribus. Cum autem hi multa gesserint, propter quæ iure laudetur: tamẽ ubi ad res ipsas peruertum est, dubito quid primũ dicam. Quia enim vno eodemque tempore omnia mihi sese ingerunt: sit ut statuerem non possim quid cui sit præferendum. Sed dabo tamen operam, qui vicia illorum ordo fuit, eundem & oratio mea ut seruet. Nam hi statim in omnibus puerilis ætatis studiis, fuere illustres: exercendis iis, quæ quaque ætatem decerent: iisque placuerunt quibus par est, parentibus, amicis, propinquis. quarum rerum tanquam vestigia nunc agnoscens, cognatorum atque amicorum memoria, singulis horis eorum desiderio ardescit: multis subinde monumentis eorum laudum, quibus illi præstitere, occurrentibus. Postquam verò ad virilem ætatem peruenerunt: non apud ciues tantum, sed etiam apud homines vniuersos ingenij sui præstantiam illustrarunt. Est enim, est vniuersæ virtutis, ut sapientia principium, sic fortitudo perfectio: & ut illa quæ agenda sint decernit, ita hæc ea tuetur: quarum utraq; hi multũ excelluerũt. Nam & si quod commune Græcis omnibus, periculum ingruerat: hi primi præuiderunt, & sæpe omnes ad defensionem exhortati sunt: id quod est animi prudentis signũ: & cum Græcorum partim ignorantia, partim ignauia: dum impendentia mala cauere sine periculo licuisset: vel non præuideret, vel dissimularet: tamen ut paruerunt, officioque fungi voluerunt, abiecta iniuriarum memoria, duces sese professi, præstitisque alacriter omnibus exhibitisque & corporibus, & pecuniis, & focis, belli discrimen adierunt: in quo nec vitæ suæ pepercerunt. Cum aut præliũ committitur: necessariò euenit, ut alij succubãt, alij vincãt. Dicere aut nõ dubitẽ, videri mihi eos, qui utrinque in acie occubuerint, tum cladis acceptæ expertes, tum pariter utrosque victores esse. Nam inter viuentes, eorũ esse victoria ducitur, quibus à diis illa cõceditur. Quod aut ad eã obtinendã requirebatur à singulis: id, quisquis seruauit ordines præstitit. Qui si homo natus, fato cõcessit: perperussus ille quidẽ id est quod fortunæ visum fuit: hostibus aut animo nõ succubuit. Quin etiã existimo, quod minus hostes regionẽ nostrã inuaserint: præter aduersariorũ focordia, horũ quoque virtutẽ fuisse causam.

Proprijs de
functorum
laudes à
studijs &
rebus gestis.

Exaggeratio fortitudinis ex oratione ab eiusdem & translatio culpæ in Thebanos.

A συνάψαι τὸν λόγον πρὸς τὰ τοῖς ἡ πεπεραγμένα ἴν' ὡσπερ τὰς φύσεις ἦσαν συλχρεῖς: οὕτω καὶ τοῖς ἐπαύροις ἐπὶ αὐτῶν κοινοῖς ποίνσαιμα ὑπολαμβάνων ταῦτ' αἰετῶν καὶ χαρισμῶνα κακείνοις, καὶ μάλις ἀμφοτέρους. εἰ τῆς ἀλλήλων ἀρετῆς μὴ μόνον τῇ φύσει μεταχόειν, ἀλλὰ καὶ τοῖς ἐπαύροις. ἀνάγκη δὲ ἐν τῷ μεταξύ διαλαβεῖν, καὶ πρὸς τὰ τοῖς πεπεραγμένα τοῖς ἀνδράσι δηλοῦν, καὶ τοῖς ἐξ ὧ τῶν γῆρας πρὸς τὸν τάφον ἢ κολυθηκοῦτος πρὸς εὐνοίαν ὡς ἀγαθὴν. καὶ γὰρ εἰ μὴ εἰς χρημάτων δαπάνην, ἢ ἢνα ἀλλήλων δωρεῖαν ἰπποκῶν, ἢ γυμνασίων ἀδελῶν ἐτάχθην κοσμήσαι τὸν τάφον. ὅσα περ αἰετῶν μὲν καὶ ἀφειδίσειεν τὰ τοῦ παρεσκόδασάμινα τοσούτω μάλλιν αἰετῶν πρὸς τὸν εἶδος πεποικίμενα. λόγῳ δὲ ἐπαυροῦ τοῖς δὲ τοῖς ἀνδράσι ἀφειθείς, εἰ μὴ τοῖς ἀκούοντας συμβουλομένους λάβω φόβου μὴ τῇ περὶ θυμῶνα τοῦ ἀντιπῶν οὐ δεῖ ποίησω. ὁ μὲν γὰρ πλοῦτος καὶ τὸ τάχος, καὶ ἡ ἰσχὺς, καὶ ὅσα ἀλλὰ τοῖς ὄμοια, αὐτάρκειας ἔχει τὰς ὁμήσεις τοῖς κερταμένοις, καὶ κρατῶσιν ἐν αὐτοῖς οἷς αἰετῶν, καὶ μὴ μὲν ἀλλήλων βούληται. ἢ ἢ τῶν λόγων πειθῶ, τῆς τῶν ἀκούοντων εὐνοίας πρὸς δὲ τῶν καὶ μὴ μὲν ταύτης καὶ μετῴως ῥηθῆ, δεῖται ἰσχυρῶν, καὶ χάριν πρὸς αὐτοῖς αἰετῶν, καὶ τῶν ταύτης, καὶ ὑπερβαλὴν τῶν λέγειν καλῶς, πρὸς τῶν ἀκούουσι. πολλὰ τοίνυν ἔχον εἰπεῖν, ὡς οἱ δὲ πρὸς αὐτοῖς, διηκόως ἐπαυροῦσιν, ἐπειδὴ πρὸς αὐτοῖς εἰ μὴ τοῖς ἔργοις, ἀπορῶν τῶν πρὸς τὸν εἶπω. * ποιοῦσάμινα γὰρ μοι πάντα εἰς ἓνα καμῶν, δὴ σκεῖτον κερτασῶν μοι τὴν ἀρετῶν αὐτῶν. ἐμὴν ἀλλὰ πρὸς αὐτοῖς τὴν αὐτῶν ποιήσασθαι τῶν λόγων τάξιν, ἢ περὶ ὑπῆρξε τῶν βίου τούτου. οἱ δὲ γὰρ ἐξ ἀρχῆς ἐν πάσι τοῖς πρὸς δὲ μάσιν ἦσαν ἐπιφανῆς, τὰ πρὸς τὸν κατὰ ἡλικίαν ἀποκωμῆτες ἐκείνων, καὶ πᾶσιν ἀρέσκοντες, οἷς χρεῖ, γυνεῦσι, φίλοις, οἰκείοις. τοῖς γὰρ ὡσπερ ἴχνη γινώσκουσα νῦν ἢ τῶν ἀκείων αἰετῶν καὶ φίλων μνήμη, πᾶσαν ὥραν ἐπὶ τέτοις εἰπέται τῶν πόθων, πολλὰ ὑπομνήματα λαμβάνουσα ἐν οἷς συνήδει τέτοις ἀρίστοις ἔσιν. ἐπειδὴ ἢ εἰς ἀνδράς ἀρίστον, ἐμὴν τῶν πολιταῖς γνώμονον τῶν αὐτῶν φύσιν, ἀλλὰ καὶ πᾶσιν ἀνθρώποις κατέστησαν. ἐστὶ γὰρ ἐστὶν ἀπίστος ἀρετῶν ἀρχὴ μὲν σωῖσιν, πρὸς τῶν ἀνδρείων, καὶ τῇ μὲν δοκιμάζονται, ἢ πρὸς αὐτοῖς ἐστὶ τῇ ἢ σωζέ. ἐν τούτοις ἀμφοτέρους οἱ δὲ πολὺ διώθηται, καὶ γὰρ εἰ τις ἐφύετο κοινὸς πᾶσι κινδυνος τοῖς ἔλλησιν οὗτοι πρὸς τὸν ποροείδοντο, καὶ πολλὰ κίς ἐς στωπείαν ἀπανταῖς παρεκάλεσαν ὅπερ γνώμων ἀπόδειξις ἐστὶν ἐφ' ἐνέσσης, καὶ τῶν πρὸς τοῖς ἔλλησιν ἀγνοίας μεμυμένης κακία, ὅτ' ἐμὴν ταῦτα καλύψιν ἀσφαλῶς, τὰ μὲν ἐπ' ἀπορῶσιν, τὰ δὲ εἰς ἐρῶν δὴ μὲν δὴ οὐκ ἀπὸς ὑπῆκουσαν, καὶ τὰ δὴ τῶν ποιῶν ἢ δέλησαν, καὶ ἐμνησθησάντων ἀλλὰ πρὸς ἀντί, καὶ πρὸς ἀντί ἀπανταῖς ποροδύμων, καὶ σώματα, ἢ χεῖματα, ἢ συμμάχους, εἰς πείραν ἢ λθον ἀγῶνος. εἰς ὃν ἐστὶ τῶν ψυχῆς ἐφείσαντο. ὅταν ἀνγκῆς ἢ συμβῆναι, ὅταν μάχη γίγη, τοῖς μὲν ἢ τῶν πρὸς τῶν νικῶν, καὶ αἰετῶν ἀνγκῆς δὲ εἰπεῖν, ὅτι μοι δοκοῦσιν οἱ τελευτῶντες ἐκείνοις ἐν τάξει, τῶν μὲν ἢ τῶν ἐπ' ἀντί, νικῶν ἢ ὁμοίως ἀμφοτέρων. τὸ μὲν γὰρ κρατῶν ἐν τοῖς ζώσιν, ὡς αἰετῶν οὐκ ἀμείνων πρὸς δὴ πρὸς τῶν εἰς τὸ ἔλασον εἰ εἰ παραχρῆσθαι, πᾶς ὁ μὲν ἐν τῶν πεποικίμεν. εἰ ἢ θητὸς ὡν, τῶν εἰ μὲν μὲν ἐστὶ τῇ τύχῃ πέποιθε τὸ συμβῆναι, οὐχ ἢ τὴν ψυχῆν ἢ τῇ τῶν ἀντιπῶν. νομίζω τοίνυν καὶ τῶν χεῖρας ἢ μὲν μὴ ἐπιβλήσιν τοῖς πολεμίοις, πρὸς τῇ τῶν ἀντιπῶν ἀγαρμοσύνη, τὴν τούτων ἀρετῶν αἰτίαν γρηγοῦσθαι.

Transitio ad causam que tributum quof-rutem cohortare sunt, explicacionem.

fint, ea iam dicam. Meminerant Erechtidæ omnes, a quo cognominantur, Erechteam, pro patrij regni incolumitate suas filias, quas Hyacinthidas vocant, manifesto exitio perituras, obtulisse. Turpe igitur ducebant, cum is à diis immortalibus prognatus, ad liberandam patriam fecisset omnia: se committere, ut mortale corpus pluris facerent, quã gloriam immortalem. Aegidæ qui non ignorarent. Theseum Aegei filium, par æquumque ius in ciuitate instituisse: non committendum putabãt, ut eius institutum proderent: & mori præoptabant potius, quã admittère, ut oppressa libertate sua apud Græcos opprobrio sibi esset viuendi cupiditas. Acceperant Pandionidæ, quàm acriter Progne & Philomela illa tam sibi à Tereo cõtumeliam vltæ essent. Vitam igitur sibi acerbam esse putabant, nisi pari cum illis iracundia, ut cognatos earum decebat, in eos qui Græciæ insultabant, exarsissent. Audierant Leontidæ, Leocoras etiam à Poëtis celebrari, quod se victimam ciuibus pro patria obtulisset. Cum igitur earum mulierum tanta fuisset animi magnitudo, nefas esse putabant, se, qui viri essent, illis deteriores videri. Meminerant Acamãtidæ Homericorum versuum, quibus Poëta propter matrem Phædræ, Acamantem ad Troiam esse profectum affirmat. Is igitur nullum periculum detrectabat, ut tueretur matrem suam: hi verò cum non modò parentes, sed omnes etiam necessarij & amici essent defendendi, vllumne detrectare discrimen potuissent? Non latebat Oenidas, Cadmonatam Semelem: huius verò eum esse filium, quem in hoc nomi nari funere dedecet: eoque prognatum Oeneum, qui princeps ipsorum vocaretur. & quia vtrique vbi commune periculum ingruerat, pro vtraque ad extremum vsque spiritum depugnandum existimabant. Sciebant Cecropidæ, principem suum partim Draconem partim hominem esse dici: non aliunde certè, nisi quod prudentia homini, robore draconi cõferretur. illis igitur rebus digna facinora sibi e- denda esse existimabant. Meminerant Hippothoõtidæ nuptiarum Alopes, è quibus ortus esset Hippothoon, quem suum esse principem norant. Quarum ego rerum (ut decorum huius temporis obseruem) accuratã explicacione prætereo. Proinde digna his gerenda sibi esse putabant. Non latebat Aiacidæ, Aiace erepto præmio, sibi non esse viuendum putasse. Cum igitur alteri Fortuna principatum, gloriamque deferret: tum vlciscendis hostibus moriendũ sibi censebant, ut ne quid se indignum admitterent. Nõ exciderat Antiochidis, Antiochum Herculis fuisse filium. Viuendum igitur sibi aut pro dignitate à maioribus acceptæ gloriæ, aut honesta morte occumbendum putauerunt. Horum igitur domestici superstites, talibus orbatu viris, sũt miserabiles, à cõsuetudine & diuturna & suauit diuulsi. Est & patriæ cõditio lacrymarũ & luctus plena. At illi iurè in beatis habedi sunt: primũ, qui exiguũ tẽpus, lōga & duratura in omne æuũ gloria cõmutarint: in qua ipsorum & liberi celebres educabũtur: & parètes in senectate cõspicui alètur: gloria filiorũ se in luctu cõsolaturi. Deinde nec morbis affecta corpora, & animos egritudinis expertes habet: qua qui viuũt, ppter aduersũ casũ, acceptaq; cladè, cõflictatur: magnòq; cũ honore, & insigni gloria iusta eis psoluũtur. Nã qui & ab vniuersa patria sepeliũtur publicè: & nõ modò à cognatis & ciuib: sed etiã à tota (que quidè ita nominada sit) Græcia desi-

Commiseratio & cõsolationes.

Α εἶ, ταυτ' ἤδη λέξω ἠδέσαν ἅπαντες ἐρεχθεΐδαι τ' ἐπα-
 νυμον αὐτῶν ἐρεχθεΐα, ἐνεκα τ' ὄσωσι τὴν χώραν, τὰς αὐτῶν
 παῖδας, αἷ ὑακινθίδας καλέουσι, εἰς ὧρεπτον θάνατον δόν-
 τα ἀλαῶσαι, αἰχρὸν ἐν ἧ ἔντο τ' μὲν ἀπ' ἀθανάτων πε-
 φυκότα, πάντα ποιεῖν ἐνεκα τ' τὸν παῖδα ἐλδο. περὶ σση,
 αὐτοὶ ἢ φανύω θητ' ὄσωμα ποιέμενοι, ὡς πλείονος, ἢ
 δόξαν ἀθάνατον, οὐκ ἠγνόειν αἰχρεΐσαι, θησέα τὸν αἰχρὸν,
 ὡρεπτον ἰσηγορίαν κατὰ σσημῶν τῆ πόλει. δεῖνόν οὐκ
 ἠγνοῦτο τ' ἐκείνου ὡρεδοῦν κατὰ αἰρεσιν, καὶ τεθναῖαι
 μᾶλλον ἢ ἔντο, ἢ καταλυομένης αὐτῶν τῶν ἐλλοισι
 ζῶν φιλοψυχῆσαντες. παρελήφθησαν πανδιονίδαι ὡρε-
 κίλυ καὶ φιλομήλαι, τὰς πανδιόωνος θυγατέρας, ὡς ἐπιμω-
 ρήσαντο τῆρεά δ' ἔσ' τὴν εἰς αὐτὰς ὕβριν. ἔσ' ὡτον οὐκ ἐό-
 μίζον αὐτῶν, εἰ μὴ συγχρῆεις ὄντες, θυμὸν ἔχοντες ὅμοιον
 ἐκείναις φανήσονται, ἐφ' οἷς τὴν ἐλλοῖδα ἐώρεν ὕβριζο-
 μέντων. ἠκηκόεσαν λεοντίδαι μυστολογοῦσάσας τὰς λεο-
 κόρας, ὡς αὐτὰς ἔδοσαν σφάγιον τοῖς πολιταῖς ὡρε τῆς
 χώρας, ὅτε δ' οὐκ ἠμώειες ἐκείναις τοιαύτην ἔχον ἀν-
 δρείαν, οὐ θυμὸν αὐτοῖς ὑπελάμβανον χεῖρεσιν ἀνδρά-
 σιν οὐσαν ἐκείνων φανύωαι. ἐμμένωτο ἀκαμαγτίδαι τῶν
 Β ἐπῶν ἐν οἷς ὄμηρος ἐνεκα τῆς κηρὸς φησὶν ἀίδρας ἀκῆ-
 μαντα εἰς ἔροια σείλαι. ὁ μὲν οὐκ παντὸς ἐπεκράτε κη-
 δού, τ' ὄσωσι τ' ἑαυτῶν μητέρα ἐνεκα. οἱ δὲ τοῖς οἴκοι συμ-
 παντας γυνείας ἐνεκα τῆ ὄσωσι, πῶς οὐκ ἠμῶλλον πάντα
 κίνδυνον ὑπομῶν οὐκ ἐλάνθανεν οἰνείδαι, ὅτι κῆρ με-
 μὲν σεμέλι. τῆς ἢ ἕρον ὄντα, ὅν οὐ ὡρεπτον ἐστὶν ὄνομαζεν
 ὅτι τ' δὲ τ' τάχα, τ' ἰοῖναις γέροντι, ὅς ἀρχηγὸς αὐτῶν ὄκα-
 λείτο κοῖνου δ' ὄντος ἀμφοτέραις τῶν πόλεσι τ' παρῶν
 κινδύου, ὡρε ἀμφοτέρων ἀπασαν ὄντο δὲν ἀγωνίαν ἐκ-
 τῆν ἠδέσαν κεκροπῆσαι τὸν ἑαυτῶν ἀρχηγὸν, τὰ μὲν ὡς
 ἐστὶ δράκων, τὰ δὲ ὡς ἐστὶν ἀθροπος * λεγόμενον οὐκ ἄλ-
 λοθεν πεδῶν, ἢ τὰ τὴν σῶσιν αὐτῶν ὡρε σσομοῖου ἀθ-
 θροπος, τὴν ἀλλῶν ἢ δράκων. ἀξία δὲ τούτων ὡρε π-
 τῶν ὑπελάμβανον αὐτοῖς ὡρε σσηκεν. ἐμμένωτο ἰππο-
 θωντίδαι τῶν ἀλώπης γάμων ὄξ' ὡν ἰπποδοῶν ἐφ' ἢ, καὶ
 τὸν ἀρχηγὸν ἠδέσαν, ὡν τὸ ὡρεπτον φυλάττων ἐγὼ τὰ δὲ
 τὰ καμῶ, τὸ σαφὲς εἰπεῖν ὡρε βῆνω. ἀξία δὲ τούτων
 ὄντο * ὡρε σσηκεν ποιούτες ὄφθῆνω. οὐκ ἐλάνθανεν
 C αἰαντίδαι ὅτι τῶν ἀριστέων σερθηεις αἰας ἀβίωτον ἑαυτῶν
 ἠγνόετο τὸν βίον. ὡν οὐκ ὄ δαίμων ἀλλῶ παρῆσεια
 ἐδίδου, πότε τοῖς ἐχρεῖς ἀμυλόμενοι τεθναῖαι δέι: ὄν-
 το, ὡσε μὲν ἀξίον αὐτῶν παδεῖν, οὐκ ἠμῶν ὄσωσι ἀν-
 ποχῆσαι ἠεραλέεις ὄντα αὐτοῖσιν. δεῖν οὐκ ἠγνόετο, ἢ
 ζῶν ἀξίως τῶν ὑπαρχόντων ἢ τεθναῖαι καλῶς. οἱ μὲν ἐν
 ζῶντες οἰκῶσι τούτων, ἐλευποὶ τοιούτων ἀνδρῶν ἐσερμη-
 νει, καὶ σσηκεῖας πολλῆς καὶ φιλανδρώπου διεζούμε-
 νοι, καὶ τὰ τῆς παῖδος ὡρε σσηματ' ἐρῆμα καὶ δαιμόνων
 καὶ πένθοις πλήρη: οἱ δὲ δαίμονες τὰ δεικῶ λογι-
 μῶ, ὡρε σσητον μὲν ἀπ' ἠμῶν ὄσωσι εἰς πολλῶ καὶ τὸν
 ὄσωσι πάντα δὴ κλειαν ἀγῆρον κατὰ λέιπευσιν, ἐν ἢ καὶ πα-
 δει: οἱ τούτων ὄνομασῶι ἔραφῆσονται, καὶ γυνείας οἱ τού-
 των ὡρε βλεπῶι γῆρε σσησῆσονται, ὡρε ψυχῶν τὰ
 πένθει τὴν τούτων δὴ κλειαν ἔχοντες, ἔσ' ὡσιτα ὄσωσι ἀ-
 παδεῖς τὰ ὄσωσι, καὶ λυπῶν ὄσωσι τὰς ψυχῆς
 αἷ ὄπ' ὡ τῶν συμβεβηκόσιν οἱ ζῶντες ἔχουσι, ἐν μερῶ
 λη πῆ καὶ πολλῶ ζῆλω τῶν νομιζόμενων τυγχάνου-
 σιν. οἷς γὰ ὄσωσι μὲν ἢ παρῆς δαῖπαι δημοσίαι κοι-
 νῶν δὲ ἐπαῖων μῶνοι τυγχάνουσι ὡρε σσησι δὲ οὐ μῶ-
 νον οἱ συγχρῆεις καὶ πολιταῖ, ἀλλὰ καὶ πᾶσα ὄσωσι ἐλλοῖδα καὶ ὡρε σσησι
 συμπεπῶθηκα δὲ καὶ τῆς οἰκουμῆ-

οἰκουμένης τὸ πλεῖστον μέγας πῶς οὐ καὶ τοῦτοις δὲ δαί-
 μονας νομίζεσθαι, οὐκ παρέδρους εἰκότως αἱ τις φήσῃ τοῖς
 κείτω θεοῖς εἶναι, τὴν αὐτὴν τάξιν ἔχοντας τοῖς θεοῖς
 ἀγαθοῖς ἀνδράσιν ἐν μακρότερον νήσοις. οὐ γὰρ ἴδαν τις οὐ-
 δὲ ἀεὶ ἐκείνων ταῦτ' ἀπήγαγεν, ἀλλ' οὐκ οἱ ζῶντες ἀ-
 ξίους ὑπελήφαιεν τῶν ἀνὰ πῆλ' ἑστέον τῆ δόξῃ κα-
 ταμνητ' ἀόμοιοι καὶ αὐτῶν ἡγούμην αὐτοῖς τυχε-
 ρεῖν. εἴτι μὲν οὐκ ἴσως χαλεπὸν τὰς παρούσας συμφορὰς
 λόγῳ κουδίσαι, δεῖ δὲ ὅμως πειρᾶσθαι, καὶ πρὸς τὰ πα-
 ρηγοῦντα ἔπειθ' ἐπὶ τὴν ψυχὴν ὡς τοιοῦτοις ἀνδράσιν
 γενησὶ καὶ πεφυκότας αὐτοῖς ἐν τοιοῦτον ἐτέρον,
 καλὸν ἔστι τὰ δεινὰ διακινεῖσθαι τῶν ἄλλων φέροντας
 ὀρεῖσθαι, καὶ πάσῃ τύχῃ χρωμένους, ὁμοίους εἶναι. Ἐγὼ δὲ ἐπι-
 νοῖς, ταῦτ' ἀν' εἴη μέγας ἐν κόσμῳ καὶ τμῆ, καὶ πάσῃ τῇ
 πόλει, καὶ τοῖς ζῶσι ταῦτ' ἀν' ἐγγυχοὶ πλείεστω δίδοξίαν.
 χαλεπὸν παρ' ἐμὴ καὶ μὲν παρ' ἑστέον σερηνίω καὶ ἐρήμοις εἶναι
 τὸν οἰκειοτάτων γενομένων σερηνὸν δὲ γε ἀγέρας τιμᾶς
 Ἐμνήμην ἀρετῆς δημοσίᾳ κησάμενοις ἐπιθεῖν, καὶ θυ-
 σίων καὶ ἀγῶνων ἡξιομένους ἀθανάτων. λυπηρὸν παρ' ἑστέον
 ὀρφανούς γενησὶ παρ' ἑστέον. καλὸν δὲ γε κληρονομεῖν πα-
 ρ' ἑστέον δίδοξίαν, Ἐτὲ μὲν λυπηρὸν τοῦτου τὸν δαίμονα
 αἰπὸν δὴρσιν ὄντα, ὃ φιλίας ἀφ' ἑστέον εἴκειν ἀφ' ἑστέον
 κησὶ ἢ πῆλ' καὶ καλοῦ τὴν ἑστέον κησὶ καλῶς
 διαπονήσῃν ἀίρεσιν. ἐγὼ μὲν οὐκ ὅπως πολλὰ λέξω
 τὰτ' ἐπεσκεψάμεν, ἀλλ' ὅπως τὰ ληθῆ. ὑμεῖς ἢ εὖ πο-
 ράμενοι, καὶ τὰ θεοσέμνα ὡς καὶ ἐμὴ, καὶ νόμιμα ποιήσαν-
 τες, ἀπτε.

ΔΗΜΟΣΘΕΝΟΥΣ ΕΡΩΤΗ-
 ΚΟΣ ΛΟΓΟΣ.

Aλλ' ἐπειδὴ περ αἰοῦσιν βούλει τὴν λόγου,
 δίδω σοι καὶ ἀναγνώστω. δεῖ δὲ σε τὴν
 θεωρεῖσθαι αὐτὴν θεοσέμνην. βούλεται
 μὲν γὰρ ὁ τὸν λόγον ποιῶν ἐπαμεινέον ἐπιπνεῖ-
 τῶν, ὃν ἄετο πολλῶν καὶ καλῶν καὶ ἀγαθῶν ὄντων νέων
 ἐν τῇ πόλει, χαλεπὸν εἶναι καὶ πλείον τῇ συνείσει φοροί-
 χην, ἢ τῶν καλλίων τῶν ἡλικιωτῶν. ὁρῶν δὲ ὡς ἐπος εἰπεῖν,
 τὰ πλείεσθαι τῶν εὐπορικῶν σωματικῶν ἀγαθῶν καλῶν
 καὶ πῆλ' ἀφ' ἑστέον τούτοις ἀφ' ἑστέον ὄντι γεγραμμέ-
 να τὸ ὅπως μὴ πείσεται, περὶ ληκταῖ καὶ ὄπερ καὶ πα-
 πειδαιήσῃ τῇ γνώμῃ, τὸ καὶ γέγραπται ὡς δικαίος ἐ-
 ρεσῆς οὐτ' ἀν' ποιήσειεν οὐδὲν ἀγέρον, οὐτ' ἀξιώσειεν. ὁ
 μὲν οὐκ ὡς περὶ μέγας ἀν' εὐπορικῶν ἀφ' ἑστέον τὴν λόγου,
 ἀφ' ἑστέον τὸ ὄντι ἄλλος λόγος, τὰ μὲν αὐτὸν ἐπαμεινέον τὸν
 νεανίσκον, τὰ δὲ αὐτὴν συμβουλεύει ἀφ' ἑστέον παρ' ἑστέον τὴν καὶ
 θεωρεῖσθαι τὴν βίου πάντα δὲ ταῦτα γέγραπται τὸν
 ἑστέον, ὅς τις ἀν' εἰς βιβλίον κησάδοιτο. τοῖς μὲν γὰρ * λε-
 κτικοῖς τῶν λόγων ἀπλῶς καὶ ὁμοίως οἷς ἀν' ἐμὴ τὴν ἀφ' ἑστέον
 καὶ πῆλ' εἰποι, ἀρέπει γέγραπται τοῖς δὲ εἰς τὸν πλείω
 χρόνον * τεθησομένοις ποιητικῶς καὶ ἀφ' ἑστέον ἀφ' ἑστέον
 συγκαίεται τοῖς μὲν γὰρ πῆλ' τοῖς ἢ ἐπιδικητικῶς
 εἶναι θεοσέμνην. ἢ οὐκ μὴ ἀφ' ἑστέον τὸν λόγον σοι λέγω, μηδὲ
 ἀπὸρ γινώσκω ἀφ' ἑστέον τούτων, αὐτὸς διεξίω θεοσέμνη ὡς
 αὐτὸς τὴν λόγου ἢ δὴ ἀκουσόμενος ἐπειδὴ καὶ αὐτὸς ἢ
 κησὶ, ὃν ἢ βουλήθω ἀκούειν, ἐπιπνεῖσθαι. ὁρῶν οἷος τῶν ἐ-
 ρομένων καὶ κησὶ μετερχομένων, οὐδετέρα δὴ τῶν
 ἀτυχεῶν τούτων ὀρθῶς χρωμένους, ἀλλ' ὅτι μὲν τῇ τῆς
 ὀφείας ἀφ' ἑστέον σεμνωμένοις, τὴν ἢ πρὸς τοῖς θεο-
 σέμναις ὁμιλίαν διαχερᾶνοντας, καὶ τοσοῦτον δημηρτικότητας τὴν
 βέλτερον κησὶν, ὡς δὲ τοῖς λυμαινομένοις

A à maxima terræ habitabilis parte lugentur. nonne
 hi beati sunt iudicandi? quos afflores esse diis ma-
 nibus iurè dixeris: eademque esse conditione, qua
 veteres illos bonos & prastantes viros in Insulis
 fortunatis. Nam ne de illis quidem quisquam, qui
 viderit, hæc renunciauit: sed quos viuentes huius no-
 stri superni orbis dignamur honoribus, eos illic et-
 iam quodam animi prælagio confirmiles honores
 adipisci arbitramur. Ac istam oratione leuare mœ-
 stitiam, est id quidem fortasse difficile: faciun-
 dum tamen periculum est, & animus ad iucundio-
 ra traducendus. Tales enim viros qui genuerunt, &
 è talibus aliis ipsi orti sunt: eos præclarum est ad-
 uersas res pulchrius cæteris posse ferre: & in vtraq;
 fortuna vultu eodem conspici. Quæ cum illis maxi-
 mo & honori fuerint & ornamento: tū toti ciuitati,
 & viuentibus, maximam attulerunt celebritatem.
 Graue est matri & patri orbari liberis: & cōiūctissi-
 mis suæ senectutis priuari altoribus: sed præclarum
 est, honores præcipuos & monimentū virtutis eod-
 em publicè adeptos conspiceret: sacrisque & cer-
 taminibus dignatos immortalibus. Molestum est li-
 beris amisisse patres: sed præclarum est, paternæ cō-
 sequi gloriæ hæreditatem. Ac tristitiæ quidem hu-
 ius fortunam esse causam reperiemus: cui homines
 natos cedere ac parère necesse est: at honoris & de-
 coris, eorum, qui honestè oppetere voluerunt, in-
 stitutum. Mihi quidē nō multa, sed vera dicere propo-
 sitū fuit Vos autē finito luctu vt fas iūsq; est, abirete.
ORATIO XXIII (QVAM LIBANIVS

Demosthenis esse negat, vt multo languidiorem
 quàm illius vehementia ferat) Amatoria,
 Hieronymo Vuolfio interprete.

Age, age, quoniam audire vis, o-
 stendam tibi orationem, & le-
 gam: sed consilium tibi est in
 primis intelligendum, eius qui
 hanc orationem composuit. Is
 Epicratem, quem inter multos,
 & formosos, & bonæ indolis a-
 dolescentes nostræ vrbis, esse suauissimum, & æ-
 qualibus ingenio magis quam forma antecellere
 putabat, laudare instituit. Cum autem videret, ama-
 toria scripta pleraque, iis quos celebrarent, vt inge-
 nuè dicam, ignominiosa potius esse quàm honorifi-
 ca: id ne sibi vsu veniret, cavit: & quod se animo
 suo persuasum habere asserit, idem etiam scripsit:
 amatorem ingenuum neque facturum turpe quic-
 quam, neque petiturum. Quod igitur in oratione
 maximè amatorium deprehendas, id in hoc genere
 versatur. Reliqua, partim ad ipsius adolescentis cō-
 mendationem pertinent: partim de liberalibus di-
 sciplinis, vitæque genere constituendo præcipiunt.
 Hæc autem omnia sic scripta sunt quemadmodum
 in monimenta literarum referri solent. Nam vt ora-
 tiones quæ pronunciantur, simplici & ex temporali
 sermonis genere texti debent: ita quas ad postero-
 rum peruenire memoriam velis, poematis instar e-
 laboratas, & exquisitum in modum perpolitatas esse
 decet. Illas enim probabiles, has magnificas esse o-
 portet. Ne verò extra causam tibi fabulas narrem,
 nève quid de ea sentiam, ipse commemorem: sic
 ausculta, vt ipsam orationem iam auditurus, quan-
 do ipse adest, quem auditorem esse volui, Epicrates
 Cum viderem nonnullos eorum qui amantur, &
 forma, sunt ornati, neutra felicitatum harum rectè
 vti: sed, vt oris decorè laudi sibi ducere, sic amatorū
 familiaritatè auersari: atq; in iudicando aded nō in-
 telligere optima quæ sint: vt propter eos qui hac re
 tē tā βέλτερον κησὶν, ὡς δὲ τοῖς λυμαινομένοις

Argumen-
 tum oratio-
 nis, & com-
 mendatio
 Epicratis.

 Infinitatio
 Flagitiosū
 amorem
 ab honesto
 esse distin-
 guendum